

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
Kanton Središnja Bosna/Srednjobosanski kanton

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 49 0 P 050285 22 Gž

Novi Travnik, 25.05.2022. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca Senad Begović, predsjednik vijeća, Davor Kelava i Alma Islamović, članovi vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice/protutužene N.H., kći H. iz O.,....., koju zastupaju punomoćnici Vlado Slišković i Valentin Slišković, odvjetnici iz Kiseljaka, ul. Bana Josipa Jelačića 43, protiv tužene/protutužiteljice Z.S., kći A. iz F.,, koju zastupa punomoćnik Fuad Karamehić, odvjetnik iz Visokog, ul. Hadžihasanova broj 9, radi utvrđenja da određena imovina ne ulazi/ulazi u ostavinu i u pravnoj stvari tužene protiv tužiteljice radi utvrđenja bračne stečevine i isplate, vrijednost spora 9.000,00 KM, rješavajući po žalbi tužene izjavljenoj na presudu Općinskog suda u Kiseljaku broj 49 0 P 050285 19 P od 05.01.2022. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 25.05.2022. godine, donio je:

PRESUDU

Žalba se odbija kao neutemeljena i potvrđuje presuda Općinskog suda u Kiseljaku broj 49 0 P 050285 19 P od 05.01.2022. godine.

Obrazloženje

Osporenom prvostupanjskom presudom, stavkom prvim, utvrđeno je da u ostavinu iza umrlog H.S. iz F.,, ne ulazi: $\frac{1}{4}$ nekretnina upisanih u zk.ul. broj 1344 k.o.- k.č. broj 1018/6 Bare, livada 4. klase, površine 462 m², na kojoj je izgrađen stambeni obiteljski objekt dimenzija 8,80 x 8,30 m, katnosti P+1, a koja nekretnina je, temeljem bračne stečevine, bila u suvlasništvu A.S. rođ. N., prve supruge umrlog H.S., sa dijelom $\frac{1}{2}$, a potom u trenutku njene smrti 31.01.1997. godine, po sili zakona prešla u suvlasništvo njene nasljednice tužiteljice N.H. sa dijelom $\frac{1}{4}$, što je tužena dužna priznati i trpjeti da se tužiteljica na ovoj nekretnini upiše u zemljišnim i katastarskim knjigama sa dijelom $\frac{1}{4}$, stavkom drugim da u ostavinu iza umrlog H.S. ulazi novčani iznos od 12.017,24 KM, što predstavlja jednu polovinu novčanih sredstava koja su na dan 27.06.2018. godine bila na transakcijskom računu tužene broj:, interni broj računa, otvoren kod UniCredit Bank d.d. Mostar, te se nalaže tuženoj da jednu polovinu tih novčanih sredstava u iznosu od 6.008,62 KM isplati tužiteljici, a stavkom trećim je obvezana tužena da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.937,50 KM, sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Stavkom četvrtim odbijen je protutužbeni zahtjev tužene kojim je tražila utvrđenje da novčana sredstva data tužiteljici ime novčane pozajmice u iznosu od 19.500,00 KM

čine zajedničku bračnu stečevinu H.S. i tužene i da je udio tužene u njenom stjecanju $\frac{1}{2}$, što je tužiteljica dužna priznati i $\frac{1}{2}$ tih novčanih sredstava u iznosu od 9.750,00 KM isplatiti tuženoj, sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 17.11.2020. godine do isplate, stavkom petim odbijen je protutužbeni zahtjev tužene kojim je tražila utvrđenje da $\frac{1}{2}$ novčanih sredstava data tužiteljici na ime novčane pozajmice u iznosu od 9.750,00 KM čine zaostavštinu iza umrlog H.S., sina M. iz F., a stavkom šestim odbijen je i protutužbeni zahtjev tužene kojim je tražila da sud obveže tužiteljicu da tuženoj isplati iznos od 685,50 KM sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 02.09.2020. godine do isplate, kao i da joj naknadi troškove postupka sve u roku od 30 dana.

Na ovu presudu žalbu je uložila tužena zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U obrazloženju žalbe navodi kako je prvostupanjski sud pogrešno cijenio izvedene dokaze, a naročito iskaze saslušanih svjedoka predloženih od strane tužene u pogledu njezinog zahtjeva kojim je tražila utvrđenje da bračnu stečevinu čine i novčana sredstva u iznosu od 19.500,00 KM kao i troškovi ukopa ostavitelja H.S.. Svi saslušani svjedoci potvrdili su da je H. poklonio tužiteljici 19.500,00 KM, kao svojoj kćerci, pa nije bilo razloga da sud pravilno ne utvrdi ovu činjenicu, kao što je i nesporno dokazano da je tužena platila troškove sahrane nakon H. smrti.

U odgovoru na žalbu tužiteljica ističe da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio činjenično stanje i primijenio materijalno pravo kada je usvojio tužbeni a odbio protutužbeni zahtjev i za svoj stav dao jasno i potpuno obrazloženje zbog čega predlaže da se žalba odbije kao neutemeljena.

Nakon što je ispitao osporenu odluku u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu odredbe članka 221. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH¹, ovaj sud zaključio je slijedeće:

Žalba nije utemeljena.

Prije svega, iz spisa, osporene presude, pa i žalbe, proizlazi kako su parnične stranke pred sudom, sukladno članku 7. stavak 1. Zakona o parničnom postupku, izvele dokaze koje su smatrale bitnim za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari. Svoju odluku prvostupanjski sud je temeljio na provedenim subjektivnim i materijalnim dokazima pobrojanim na strani 4. i 5. presude, dovodeći ih u međusobnu svezu i obrazlažući na način propisan člankom 191. stavak 4. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH, pa obrazloženje pobijane presude sadrži sve propisane elemente i udovoljava standardu iz članka 6. stavak 1. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljenih sloboda. Tužena gubi iz vida da je stavovima Vrhovnog suda Federacije BiH, u brojnim odlukama, iskazan stav kako obvezu suda na obrazloženje odluke ne treba tumačiti tako da se u presudi moraju iznijeti svi detalji i dati odgovori na sva pitanja i dileme, nego samo obrazlagati dokaze od suštinske važnosti za ishod spora, što je prvostupanjski sud u svojoj odluci i učinio. Slijedom navedenoga, a kako je cijenio bitne navode iz iskaza svih saslušanih svjedoka i na temelji i tih dokaza utvrdio bitne činjenice na kojim je zasnovao svoju presudu, od

¹ Službene novine Federacije BiH, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

strane prvostupanjskog suda nisu počinjene povrede odredaba parničnog postupka iz članka 209. Zakona o parničnom postupku na koje se tužen poziva u svojoj žalbi.

Iz činjeničnog stanja utvrđenog izvedenim dokazima pred prvostupanjskim sudom, a koje prihvaća i ovaj sud, utvrđeno je da su parnične stranke zakonski nasljednici iza svoga umrlog oca i supruga H.S. iz Fojnice, koji umire 2019. godine, a prije smrti nije raspolagao sa nekretninama i novčanim sredstvima na način da je zaključio ugovor o doživotnom izdržavanju, drugi teretni pravni posao ili ugovor o poklonu, niti je sačinio oporuku. Tužena je tijekom postupka učinila nespornim da je nekretnina označena kao k.č. broj 1018/6 Bare iz zk.ul. broj 1344 k.o., na kojoj je izgrađen stambeni obiteljski objekt dimenzija 8,80 x 8,30 m, bračna stečevina u suvlasništvu prve supruge umrlog A.S. rođ. N. i ostavitelja H.. Kako u pogledu usvajanja ovog dijela tužbenog zahtjeva tužena u žalbi ne navodi drugačije činjenice, niti one proizlaze iz izvedenih dokaza, pravilno je prvostupanjski sud usvojio ovaj dio tužbenog zahtjeva.

Iz provedenih dokaza prvostupanjski sud je pravilno utvrdio i da je u trenutku H.S. smrti na žiro računu koji je tužena imala otvoren kod UniCredit bank d.d. Mostar bilo 24.034,49 KM, koje je ona naknadno, nakon H. smrti, podignula sa računa. Budući da je utvrđeno kako je taj novac stečen za vrijeme trajanja braka između ostavitelja H. i tužene, a tužena nije dokazala navode da se radi o novcu koji su joj dala braća, jer na te okolnosti nije izvodila dokaze, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da u ostavinu iza umrlog H.S. kao bračna stečevina, ulazi novčani iznos od 12.017,24 KM, i pozivom na odredbe članka 251. i 252. Obiteljskog zakona Federacije BiH², naložio tuženoj da iznos od 6.008,62 KM (što predstavlja $\frac{1}{4}$ novčanih sredstava) isplati tužiteljici.

Nasuprot žalbenim navodima tužene, niti za ovaj sud nije sporno da tužena svojim iskazom i iskazima saslušanih svjedoka K.M., M.T., i S.G. nije dokazala da je ona H. u travnju ili svibnju 2018. godine u slastičarnu u Fojnici donijela 19.500,00 KM i da je H. taj novac dao tužiteljici kao svojoj kćerki. Saslušani svjedoci novac nisu vidjeli budući da je navodno nalazio u crnoj vrećici, a kako je prvostupanjski sud iz njihovih iskaza zaključio da su kontradiktorni u bitnim dijelovima i o bitnim činjenicama koje se odnose na to kome je novac namijenjen i s obzirom da nisu vidjeli da je vrećica predana tužiteljici, njihovi iskazi temelje na pretpostavkama, pa je pravilan njegov zaključak da nisu dokazane ove činjenice, naročito kada se uzme u obzir da je H. sličnu količinu novca navodno uložio za kupovinu materijala i opremanje kuće opisane u stavku prvom tužbenog zahtjeva.

Konačno, tužena jeste platila đenzu (ukop) ostavitelja, ali se radi o njenoj prirodnoj i moralnoj obvezi prema svome pokojnom suprugu (članak 213. Zakona o obveznim odnosima), pa ne može od tužiteljici tražiti ono što je u to ime dala, što je prvostupanjski sud u pobijanoj presudi i obrazložio na ispravan način.

U pogledu ostalih razloga žalbe, ovaj sud nalazi da isti nisu od utjecaja, pa ih nije posebno ni obrazlagao u smislu članka 231. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH.

² Službene novine Federacije BiH, broj 35/05, 41/05 i 31/14

Iz navedenih razloga, nasuprot žalbenim navodima, prvostupanjska presuda je zasnovana na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pravilnoj primjeni odredbi Zakona o nasljeđivanju Federacije BiH, Obiteljskog zakona Federacije BiH i Zakona o obveznim odnosima citiranim u prvostupanjskoj presudi. S obzirom da je i odluka o troškovima donesena je pravilnom primjenom odredbe članka 386. stavak 1. i članka 387. stavak 1. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH i kako ne stoje žalbeni razlozi, a niti razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, temeljem odredbi članka 226. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH, žalbu tužene je valjalo odbiti kao neutemeljenu i prvostupanjsku odluku potvrditi.

Predsjednik vijeća

Senad Begović